

**PARAULES DEL RECTOR DE LA UPF
EN L'ACTE DE CELEBRACIÓ DEL NADAL
19 de Desembre del 2013**

Avui tenim entre nosaltres el professor Carlos Peña, rector de la Universidad Diego Portales, de Santiago de Xile. Rector amic que dirigeix una universitat amiga de la UPF. La seva presència, que m'honora i m'alegra, em permet d'evitar per un dia aquests temes que estic obligat a tractar quotidianament sobre l'empenta nova que cal que m'ajudeu a donar a la nostra universitat per poder conduir-la al lloc que li correspon, que és, sigui quin sigui en valor absolut, el millor possible. La presència constant d'aquesta dimensió del treball en la meva agenda sol convertir-se en un fenomen curiós cada dia al vespre, quan l'ànima intenta asserenar-se. Jo en diria una mena de soroll, una protesta interior per haver dedicat tants pensaments i tantes

paraules a una ocupació útil, espero, i honorable, però tan lluny del que serien les meves tendències naturals.

Avui, com deia, la presència del Carlos i el fet que fem aquesta petita celebració nadalenca m'estalviaran les sensacions esmentades, perquè no em caldrà parlar de l'estructura de la Universitat; de l'organització que encara no tenim i que ens cal per millorar-ho tot, especialment la docència, la recerca i la innovació; de les aliances internacionals amb altres universitats i dels acords amb la societat civil que estem perseguint des del primer moment. El tema avui, que potser és el dia més agradable de l'any –jo, personalment, potser el triaria entre alguns altres dels ja tradicionals–, és el d'una altra aspiració que, si no m'erro, tinc clarament expressada també des del primer moment. Em refereixo al fet que voldria més que cap altra cosa que la meua universitat passés algun dia el test d'una de les originalitats a què pot aspirar amb possibilitats d'èxit: l'originalitat del benestar dels membres de la comunitat. Ja sabeu que jo parlo d'un benestar que no és compatible amb l'endormiscament laboral. Ho sabeu perquè aquí, tots ho sabem, en tenim prou de mirar-nos als ulls, i ja ho hem fet, som persones amb una gran energia, amb moltes ganes de feina ben feta. Per això no sé si dir-vos que necessito aquest benestar general i personal entre vosaltres per poder proposar-vos canvis valents, apostes de futur, o bé que necessito

que doneu el vostre suport i la vostra confiança als projectes de millora, per rotunds i pretensiosos que puguin semblar alguns dels que hauran de derivar de l'estratègia del govern de la Universitat, perquè puguem aspirar conjuntament a aquest benestar.

El cas és que estem passant una part molt gran de les nostres vides aquí a la UPF i que avui és un dia per adonar-se del fet que això ha de valer la pena. Vull dir que és un dia per decidir que sí que val la pena. Els membres del Consell de Direcció i els seus equips respectius estan treballant amb una gran dedicació i amb un sacrifici molt considerable de les seves preferències personals. Suposo que no cal que us digui que, igual que no hi ha estímuls materials per ser avui dia una universitat pública catalana de qualitat, perquè la qualitat no compta gairebé per res en la distribució dels recursos, tampoc no hi ha cap estímul material que animi els vicerectors i els altres membres del Consell de Direcció a formar-ne part. Més aviat al contrari, hi ha un tou de desincentius. Jo veig, en canvi, que solen somriure i que treballen i es preocupen quan els falta temps per complir tots els seus objectius. Avui repartim unes quantes medalles, un guardó, diplomes per donar les gràcies a l'anterior rector, el professor Josep Joan Moreso, i a altres càrrecs i membres de la comunitat que s'han desviscut perquè la Universitat segueixi el

seu curs. El diferencial que hi posen o que hi han posat tots aquests companys, m'atreveixo ara a demanar-lo a tots i a demanar-me'l a mi mateix. Intento dir-m'ho sovint: no siguis burro, posa bona cara i procura fer-ho bé. És tan fàcil fer el contrari! Posar-s'hi bé per sentir-se ofès a la més mínima, sentir-se insuficientment reconegut, mesurar-se obsessivament a partir del veí, adoptar creences de grup sense pensar-hi dues vegades. Això que em tempta quan sento aquell terrabastall que mirava d'explicar abans, els meus companys i excompanys actuals i, amb ells, tots vosaltres, cada vegada que tinc ocasió d'acostar-me a algun punt concret de treball i conec directament la feina que hi feu, aquesta temptació, dic, fan i feu que desaparegui a l'acte. Aquí crec que no hi ha lloc per al malestar, i aquest sentiment m'assegura que podrem fer canvis, identificar noves funcions i una missió diferent sense l'amenaça d'aquesta desgràcia que és treballar disgustat, cosa mortal per a qualsevol institució i malaltia estúpida i inútil que espatlla la felicitat natural i experimental que ens correspon.

La felicitació que ha guanyat el concurs d'aquest any i que ja deveu haver rebut és un dibuix que sembla fet d'un sol traç, com un fil que es va entortolligant per acostar-se a formar imatges nadalenques. Si tibes per un extrem, fa l'efecte que tot s'hauria de desfer. És un d'aquests nusos que fan els nens petits quan

proven de lligar alguna cosa però encara no en saben. M'ha agradat enviar-vos-la, aquesta nadala, i felicito l'Anna Planas. Però ara no em serveix de res com a objecte d'anàlisi simbòlica per evocar alguna lliçó afegida. No és la primera vegada que m'equivoco. Deixeu-me fer aquí una petita *dédicace* a la presidenta del Consell Social, a la persona i no al càrrec.

El fil de l'Anna em convida al penediment per haver dit aquí mateix, quan encara feia calor i deixant-me dur per la meva afecció a la bossa nova, allò de la tristesa que no té fi, mentre que la felicitat, sí. Una ploma que el vent va portant per l'aire, vola tan lleu!, però té la vida breu, li cal que bufi el vent sense parar. Sona millor en el brasiler de Vinícius de Moraes. Doncs res de tot això. Ara que conec molt millor els ulls d'aquesta casa, no hi estic d'acord de cap manera. Aposto decididament per la duració.

Bon Nadal!